

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΛΕΡΟΥ

ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Α έρωτες να το μάθουμε! ελπε ο μέγας δούξ 'Ιβάν. Πρέπει να το μάθουμε... Α! να το μάθουμε, να το μάθουμε πώς; Έκανε ο Τσάρος. Δεν τολμάω πειά να ζητήσω τους ανθρώπους μου, γιατί φοβούμαι μήπως οι άνθρωποι μου δούν δι φοβούμαι. Τα μεγαλύτερα πρόσωπα της Αύλης είνε ίσως τα πιο τρομερά. Δεν τολμάω να τα ρωτήσω. Φοβούμαι επίσης μήπως κοροιδεύουν έμένα με το φόβο μου. Δεν λέω τίποτε. Φεύγω. Περνάω τον καιρό μου φεύγοντας όλο τον κόσμο και τον ίδιο μου έαυτό μου.

— "Ω, ματούσα! Φτωχέ μου ματούσα! Έκανε ο 'Ιβάν, ο όποιος λησιμονόσε τη δική του απόγνωση μπρός στη συντριβή αυτή μιάς Μεγαλειότητας.

— Ναί, κλάψε με, Βανούσα! Κλάψε με! 'Ο πόνος σου μου κάνει καλό! Νοιώθω ότι τα δάχρυά σου είνε ειλκιρική. Είσαι ένα φτωχό δυστυχισμένο παιδί, μά όχι λιγώτερο δυστυχισμένο από μένα! 'Η μητέρα σου σε μισεί. Αυτό είνε βέβαιο. Μά εγώ έχω έναν τίον μου όλο τον κόσμο.

» 'Αλλοίμονο! 'Αλλοίμονο! έπρόσθεσε, ημώνοντας τις γροθιές του προς τον ούρανο. Προδόθηκα απ' όλους κι' είμαι αναγκασμένος να τους ηφίσταμαι όλους. 'Υπάρχει μάάλιστα ένας άνθρωπος που είνε πιο τρομερός απ' όλους: Αυτός που θέλησε τον πόλεμο, αυτός που τον έκανε και με συντριβεί τώρα. Αυτός που κάνει ότι θέλει εδω. Πώς να μην κάνω ό,τι θέλει; 'Εγώ ο ίδιος είμαι αναγκασμένος πάντα να τον ηφίσταμαι. Νόμιζα ότι ο πόλεμος θα μ' άηλάσσει απ' αυτόν κι' όμως με παράδωσε δολόγηρον σ' αυτόν. Σκοντάτω σ' αυτόν παντού όπου πηγαίνω. Καταλαβαίνεις για ποιόν μιλάω, Βανούσα;

— Ναί! Ναί!

— Κι' όταν στο σπιτόχαρτο του γραφείου μου διαβάζω τις τρομερές λέξεις: «Θά πεθάνω», λέω πάλι: «Αυτός ίσως τ' έγραψε». Κι' αναρωτιέμαι τί θα μου ζητήσει για να μην πεθάνω;

» Οι στρατηγοί μου είνε στρατηγού του. Οι έπουργοί μου είνε έπουργοί του. 'Ο Στούμερ, ο Σουγκολίνωφ, ο Πρωτοπολόφ, κι' αυτός άκόμα ο Ρασπούτιν, έχουν γίνει ένα μαζί του κι' έχουν στραφεί εναντίον μου. Τώρα τα καταλαβαίνω όλα. Τι θέλεις όμως να κάνω; "Αν δείξω πως καταλαβαίνω τα πάντα, θα μου πούν: «'Ο,τι κάνουμε, το κάνουμε για να σε σώσουμε». "Αν άκούσω τον Γκρατ και την άστυνομία του, πρέπει ν' άφήσω να ξεσπάσει η επανάσταση, ή όποια θα με σώσει απ' τον τον άνθρωπο αυτό. 'Ο Ρασπούτιν πάλι, ο Πρωτοπόλοφ κι' οι άλλοι μου λένε πως μόνο κλείνοντας ειρήνη με τη Γερμανία θα σωθώ! Θέλουν έτσι να με παραδώσουν στα χέρια του ανθρώπου αυτού, του αδελφού μου έν Θεού. ΤΟΥ ΚΑ-Ι-ΖΕΡ!

» "Ω! Βανούσα! Πού θα βρω μιά στιγμή άναπαύσεως; Πού ν' άκουμπήσω άφροδα για μιά στιγμή το κεφάλι μου, χωρίς να φοβάμαι τον δολοφόνο που με παραμονεύει; Είδα τόσους και τόσους να εξαφανίζονται από το περιβάλλον μου! Συγγενείς που μ' έλάτρευαν και που έγιναν στάχτη απ' τις βόμβες των δολοφόνων! 'Υπάρχουν που μου ήταν άφοσιωμένοι. Μά αυτοί δεν είχαν λάβει καμιά προειδοποίηση και γελούσαν τη στιγμή που τους παραμόνευε ο

θάνατος! Είσα πολύ νέος άκόμα, μά θα θυμάσαι τον έπουργο τον Πιλέβ. "Αν τον έβλεπες, θα τον φοβόσουν! "Όλος ο κόσμος τον φοβόταν! Μά γι' αυτό άκριβώς πέθανε. 'Εταν γενναίος ο Πιλέβ! Την παραμονή της ημέρας που έγινε λυώμα, του έλεγα: «'Εχε το νου σου, Πιλέβ! Πρέπει να φυλάγεται». Κι' έβλεπεις μου άπάντησε: «Πώς μπορώ να φυλάγομαι εγώ, στον όποιο ή Μεγαλειότης σας έχει άναθέσει να φυλάη την αυτοκρατορία;».

» Μιά βόμβα των μηδενιστών τον σκότισε την άλλη μέρα, μά ή βόμβα αυτή ξεκίνησε από δω μέσα!

» 'Ο θάνατος δεν το κοιναίει ούτε στιγμή απ' τα παλάτια μου. Βρίσκεται πάντοτε έτοιμος γύρω μου, δολόγηρά μας. Τον ξερούμε καλά τον θάνατο έμεις οι Ρουανόφ: "Εχει παρασταθεί σ' όλους μας διαδοχικά! Είμ' ένας σύντροφος, προς τον όποιο πάντοτε δυσπιστούσαμε! Μας συντροφεύει παντού, έδω, στο άνάκτορο Πετρόγροφ, στην Πετρούπολη, στη Μόσχα, στο χερμερινό άνάκτορο, στο Κρεμλίνο!

» "Ω! τα τείχη του Κρεμλίνο που προλαώνουν τον μεγαλύτερο ήρωα, γιατί είνε χτισμένα απ' τον τρόμο των προγόνων μου. Είνε άσπίδες βραδείες, σαν την άποικνή, που θάβηλα να βρισκόμια έζει, γιατί έχει θα κατώφθονα να χωρητώ, θα κατώφθονα να βρω μιά μυστική τρύπα για να θαρτώ. 'Υπάρχει πάντα μιά γωνία στο Κρεμλίνο που μπορεί να χωρητώ κανείς, μά σάλα για να φύγη, ένας τοίχος, μέσα στον όποιο να χωρητώ!

» Μά έδω; 'Εδω είνε μιά θερινή έπαυλις, στην όποια ο πρώτος διαβάτης μπορεί να μη απ' το παράθυρο και να σε πιείξ; Φοβούμαι τα παράθυρα, Βανούσα! Ναί, ναί, τα παράθυρα! 'Θέλω όλα τα παράθυρα να έχουν σιδερένια κάγκελλα. Νά, σήκωσε τις κουρτίνες και ζήταξε! Διέταξε κι' έβαλαν κάγκελλα πίσω απ' τα τζάμια. Μονάχα έδω μέσα είμαι λίγο ήσυχος. Κάνοντας δεν υπομείνεται ότι έρχομαι και τρέω έδω μέσα! "Όλος ο κόσμος νομίζει πως βρισκόμια μέσα στο γραφείο μου όλος ο κόσμος, εκτός απ' τον Ζαχάρ, απ' τον Ζαχάρ κι' από σένα. Βρίσκομαι στα χέρια σας. Μά τ' είν' α τ' ο έ κ ε ι;

Και λέγοντας τα λόγια αυτά, άνώρθωσε απότομα το κεφάλι του,

□ □ □ ΕΝΗ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ □ □ □

ΣΤΟΝ ΚΗΠΟ

που το έλεγε χαμηλώσει μέσα στη συντριβή του. Τα μάτια του, τεντωμένα από ένα καινούργιο τρόμο, είχαν κερφοθεί σ' ένα φάκελλο που βρισκόταν επάνω στ' άλλα χωριά, στο γραφείο του και που έλεγε επαγγελματική κόκκινη, σαν γραμμένη με άμα: «Γι' α τ' ο ν Ν ι κ ο λ α ο Ρ ο μ α ν ο φ».

'Ο Τσάρος άρχισε να τρέμει σαν φθινοπωρινό φύλλο.

— Βλέπεις! Βλέπεις! έρόγχαξε. Ποιος το έβαλε αυτό έδω; Ποιος ήξερε ότι θα ορχομουν έδω; Δεν θέλω να τ' άγγιξω! Διάβασε το έσύ, Βανούσα!... Διάβασε το και ξεσίσε το και μη μου πεις τίποτε απ' ό,τι διάβασες!... Δεν θέλω να μάθω τίποτε... Δεν θέλω να μάθω τίποτε...

'Ο 'Ιβάν άπλωσε το χέρι του, πήρε το φάκελλο, τον άνοιξε και διάβασε τα έξης:

«'Εφτασε ή τελευταία σου ώρα! 'Απόψε ή αύριο!»

'Ο 'Ιβάν έτοιμαζόταν να ξεσάσει την φοιτητή αυτή προειδοποίησα, όταν ο Τσάρος έπιασε με όμμη το χέρι του κι' άρπάξοντάς του το χροτί, το διάβασε κι' αυτός!...

— "Α! "Α! Έκανε άναστενάζοντας. "Όστε ή ώρα πλησιάζει! Ναί, ναί, το νοιώθω κι' εγώ!... 'Η ώρα πλησιάζει!... Πού να πάω;... Θεέ μου!... Πού να πάω;

Και, χωρίς ν' άσχοληθή πειά με τον 'Ιβάν, κυριευμένος δολόγηρος από τον τρόμο του, άνίκανος να σκεφθή τίποτε, ο αυτοκράτορ πασών των Ρωσών Νικόλαος ΙΙ, τράβηξε προς την πόρτα, φώναξε τον Ζαχάρ και του έλεγε:

— Πάμε να κοιμηθούμε, και φώναξε το συνταγματάχη της

φρουράς Ντουμπροτσκόφ... Δεν θέλω να μ' αφήσει καθόλου ολόκληρη τη νύχτα!...

Ο Ίβάν τόν ειπε ν' απομακρύνεται στηρίζομενος στο μπράτσο του Ζαχάρ, σαν άνθρωπιο κομμάτι. Τότε κ' ο πρίγκιψ Ξαναγύρισε στο διαμέρισμά του. Καθώς περνούσε από τόν διάδρομο, στον οποίο βρισκότουσαν τὰ διαμερίσματα τῆς μεγάλης δουκίσσης Ναντίτσας Μιχαηλόβνα, τὰ εἶδε φωτισμένα. Αυτό σήμαινε ὅτι ἡ μητέρα του εἶχε Ξαναγύρισει.

Εἶπε τὸς ὑπηρέτες τῆς νὰ τὸν ἀναγγεῖλουν κ' ἐκείνη τὸν δέχτηκε ἀμέσως. Βρισκόταν περιστοιχισμένη ἀπὸ τὶς γυναικὲς τῆς ἀκολουθίας τῆς, ἡ ὁποῖες τῆς ἔκαναν τὴ νυχτερινὴ τῆς τουαλέττα καὶ φανόταν πολὺ εὐδιάθετη. Δέχτηκε τὸ γιὸ τῆς μὲ μιά προσποιητὴ χαρὰ καὶ διέταξε νὰ τοὺς ἀφήσουν μόνους.

Ἀμέσως ὁ μέγας δούξ, παραμερίζοντας κάθε τύπο καὶ κάθε εὐγένεια, τῆς εἶπε ἀπότομα :

—Κυρία, αὐτὸ πὸν ἔχω νὰ σὰς πῶ εἶνε πολὺ ἀπλό! Δὲν βρῖσκαν ἀκόμα ποθενὰ τὴν Πρίσκα! Παρ' ὅσα κ' ἂν εἶπατε μπροστὰ στὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα, ἐγὼ σὰς ὑποψιάζομαι πὸς εἶστε σεῖς ἡ αἰτία τῆς δυστυχίας μου! Ἐνα μυστικὸ ἔνοστικο μὲ κάνει νὰ πιστεῶ ὅτι σεῖς εἶστε ἡ μόνη ὑπεύθυνη γι' αὐτὸ τὸ ἔγκλημα...

Ἀκούγοντας τὰ λόγια αὐτὰ ἡ μεγάλη δούκισσα ἄρχισε νὰ φωνάζει καὶ νὰ διαμαρτυρεῖται. Μὰ ὁ Ίβάν φώναζε πὸ δυνατὰ ἀπ' αὐτὴν. Καὶ γιὰ μιά ἀκόμα φορὰ, ἡ Ναντίτσα Μιχαηλόβνα φοβήθηκε, γιὰτὶ ἡ ἐρωτικὴ μαγία ἔκανε τρομερὸ τὸ γιὸ τῆς.

Ἐτίριξε τὰ δόντια του. Ἐσφιγγε τὶς γροθιές του. Τότε ἐκείνη θυμήθηκε τὴ σκηνὴ τοῦ νηοῦ τῆς εὐτυχίας καὶ εἶπε μὲ μαλακὴ φωνή :

—Ἐ, λοιπόν, ἐξακολουθεῖς εἰ! Σὰς ἀκούω!...

—Διαμαρτυροῦστε ἐναντίον τῆς κατηγορίας πὸς σὰς ἀπευθίνω!... Μὰ ξεχνάτε τὶς ἀπειλές σας; Πάντως σὰς λέω τὸ ἐξῆς: εὐχομαι νὰ μὴ ἔχετε λάβει μέρος στὴν ἀπαγωγή τῆς Πρίσκα, γιὰτὶ ἂν ποτὲ βεβαιωθῶ γιὰ τὴν ἀτιμία σας αὐτὴ, σὰς δοκίμομαι ὅτι ἡ ἐκδίκησί μου θὰ εἶνε τρομερὴ!...

Ο Ίβάν, καθὼς μιλοῦσε, τὴν κοίταξε μὲ μάτια τρομερὰ! Ἐκείνη χλόμασε καὶ δὲν τοῦ ἀπάντησε τίποτε.

Ο μέγας δούξ διευνθύνθηκε πρὸς τὴν πόρτα. Μὰ σὸ κατώφλι τῆς, στάθηκε καὶ γυρίζοντας πρὸς τὴν μητέρα του, φώναξε :

—Ἐἶνε καιρὸς ἀκόμα νὰ μοῦ πῆτε τὴ ξέρετε, ἂν ξέρετε τίποτε. Ἐἶνε καιρὸς ἀκόμα νὰ Ξαναγίνουμε φίλοι!

Τὰ τελευταῖα αὐτὰ λόγια τὰ εἶπε μὲ φωνὴ ὑπόκωφη, πολὺ σιγαλή καὶ σὰν ντροπισμένος. Γιὰ τὴν Πρίσκα ἦταν ἔτοιμος νὰ δεῖχθῆ καὶ ἄνθρωπος.

Μὰ τοῦ κάκου περιμενε ἀπάντησι. Τότε ἔφυγε. Ξαναγύρισε σὸ δωμάτιό του μὲ τὸ κεφάλι του φιλοισμένο, μὲ τὴν καρδιά του φουσκωμένη. Ἦπαι, γιὰ νὰ συνέλθῃ κάπως, τρία ποτήρια νερὸ μωροροῦφι.

Καί, ἀπὸ τὴν ἀπελυσία του κ' ἀπὸ τὴν ἐξάντλησι τῶν φυσικῶν του καὶ ἡθικῶν του δυνάμεων, ἀποκομίσθηκε σχεδὸν ἀμέσως σὸ κρεβάτι, σὸ ὁποῖο κοιμήστηκε στενάδοντας...

Τὴν νύχτα εἶχε τὸν ἴδιο ἐφιάλτη τῆς περασμένης νύχτας. Ὅπως καὶ τὴν προηγούμενη, εἶδε τὴν πόρτα τοῦ δωματίου του ν' ἀνοίγει, τὴ σκά τὸ Ζαχάρ νὰ γλιστρῆ ὡς τὸ κρεβάτι του, νὰ σκίδη ἀπὸ πάνω του σὰν νὰ ἠθελε νὰ τὸν χτυπήσει, ἔπειτα νὰ μπαίνει μέσα σὸ ντουλάκι πὸ ἦταν ἀπέναντι σὸ κρεβάτι του καὶ νὰ ἐξαφανίζεται μέσα σ' αὐτό...

Ὅπως καὶ τὴν προηγούμενη, θέλησε νὰ κινηθῆ, νὰ κάνῃ κάτι, νὰ φωνάξῃ, μὰ ἦταν ἀχμόλωτος τὸ ἐφιάλτη του...

Ο διάσημος Γάλλος διηγηματογράφος Μπαρμπε Ντωρεβίλλ

κράτορος, βρέθηκε ἀντιμέτωπος πρὸς τὸν μεγάλο δούκα, ὁ ὁποῖος τὸν παρακάλεσε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ. Μὰ ὁ Γκράτ ἦταν πολὺ διασπαστικός. Εἶχε, βίως εἶπε, νὰ ἐκτελέσῃ μιά εἰσιγούσα ὑπηρεσία τοῦ αυτοκράτορος καὶ δὲν στενοχωρήθηκε καθόλου νὰ κάνῃ τὸ συνωμότητό του νὰ καταλάβῃ ὅτι ἄλλες ἄλλες ὑποθέσεις, ὅσο σπουδαῖες κ' ἂν ἦσαν, ἔπρεπε νὰ ὑποχωρηθῶν μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴν ὑπηρεσία.

Ὅταν ὁ Γκράτ ἔφυγε, ὁ Ίβάν διευνθύνθηκε ἀμέσως σὸ διαμέρισμα τῆς μητέρας του. Μὰ ἐκεῖ ἔμαθε πὸς ἡ μεγάλη δούκισσα εἶχε φύγει γιὰ τὴν Πετρούπολι. Τότε κλειστρε σὸ δωμάτιό του γιὰ νὰ σκεφθῆ καλύτερα τὶς σοβαρώτατες ἀποφάσεις πὸς εἶχε λάβει. Σκεφτόταν νὰ φτάσῃ στὰ ἔσχατα μὲ τὴν μητέρα του καὶ δὲν θὰ ἀπισθοχωροῦσε μπροστὰ σὲ τίποτε. Ἐπρεπε πειὰ νὰ τελεῖσῃ αὐτὴ ἡ τρομερὴ κατάστασις... Δὲν εἶχε πειὰ τὴ δύναμι νὰ τὴν ὑποφέρῃ...

Καθὼς ἦταν βυθισμένος στὶς θλίβερές του σκέψεις, ἀνασπῆρωσε μηχανικὰ τὸ κεφάλι, ἀκούγοντας κάποιον ἔπιλλο νὰ τρίξη. Καὶ τὰ μάτια του τότε καρφώθηκαν σὸ ντουλάκι πὸς βρισκόταν ἀπέναντι του.

Θυμήθηκε ἀμέσως ὅτι αὐτὸ ἦταν τὸ ντουλάκι πὸς ἔβλεπε καὶ ἐτὶ δνεικά του καὶ Ξαφνίστηκε γιὰ πρώτη φορὰ...

Πράγματι δὲν ἦταν ἀλλόλοτο καὶ σχεδὸν ἀφύσικο αὐτὸ τὸ ὄνειρο πὸς ἐπανολαμβανόταν τόσο κανονικά!

Μὲ τὶς σκέψεις αὐτές, ὁ Ίβάν σηκώθηκε, τράβηξε ὡς τὸ ντουλάκι, τὸ ἄνοιξε καὶ εἶδε μέσα μερικὰ ρούχα κρεμισμένα. Τίποτε ἄλλο δὲν τράβηξε τὴν προσοχή του.

Τὴν ἴδια στιγμὴ, ὁ Ζαχάρ πῆκε μέσα καὶ τοῦ ἔφερε τὸ φαγητό του, βίως καὶ τὰ προηγούμενα βράδια. Μὰ ὁ Ίβάν δὲν πεινούσε... Παρακάλεσε τὸν ὑπηρέτη νὰ τὰ πάρῃ ὅλα πίσω, ἐκτὸς ἀπὸ μιά κομπόστα ἀπὸ διάφορα φρούτα πὸς ὁ μέγας δούξ τὴν κρατοῦσε πάντοτε κοντὰ του γιὰ τὴ νύχτα.

Πράγματι, ἀπὸ τὴν ἡμέρα πὸς ὁ μέγας δούξ εἶχε Ξαναγυρίσει σὸ παλάτι, δὲν ἔφραγε τίποτε ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ τὰ φρούτα αὐτά. Δὲν μποροῦσε λοιπὸν νὰ καταλάβῃ πὸς, ἐνὸ ἔτρωγε τόσο λίγο, κυριεόταν κάθε βράδι τώρα ἀπὸ τὴν παράδοξη ἐκείνη νάρχη πὸς τὸν ἔφραζε σχεδὸν διὰ τῆς βίας σὸ κρεβάτι του καὶ τὸν ἔκανε νὰ βασανίζεται ἀπὸ ἐφιάλτες.

Δὲν θυμόταν νὰ εἶχε νοιώσει ποτὲ τέτοιες φυσικὲς διαταραχὲς ἀπὸ τότε πὸς εἶχε ταξιδεύσει στὴν Ἄπω Ἀνατολή, ὁπότε, ἀπὸ διλειτανισμό, εἶχε ἀρχίσει νὰ κατινίσῃ ὀπο.

Ἀπὸ τὴ σκέψη αὐτὴ μέχρι τοῦ σημείου νὰ σκεφθῆ ὅτι ἦταν ἴδιμα κάποιου δηλητηρίου, δὲν ὑπῆρχε μεγάλη ἀπόστασις. Καὶ ὑποψιάστηκε ὅτι κάτι ἔκανε ἐναντίον του ἡ μεγάλη δούκισσα, ἡ μητέρα του, θέλοντας ἔτσι νὰ λιγοστῆ τὶς δυνάμεις του, καὶ ἴσως νὰ τὸν δηλητηριάσῃ...

Τὴ θεωροῦσε ἱκανὴ γιὰ ὅλα στὴ στιγμὴ πὸς ὁ πόλεμος εἶχε κηρυχτεῖ μεταξὺ τους!... Ἦταν ἱκανὴ νὰ χρησιμοποιήσῃ κάθε ὄπλο ἐναντίον του... Καὶ ἡ σκέψις αὐτὴ τὸν ἔκανε ν' ἀνατριχιάσῃ...

Φώναξε τότε τὸ Ζαχάρ καὶ τοῦ ἀπηύθυνε μερικὲς ἐρωτήσεις. Αὐτὰ τὰ φρούτα ἀπὸ πὸς προήρχοντο; Ἀπὸ ποιά χέρια εἶχαν περάσει; Δὲν ἔφραγε μάλιστα ἀπὸ τὸ Ζαχάρ τὸ βάθος τῆς σκεπῆς του.

— Ἄ! τοῦ ἀπάντησε ὁ ὑπηρέτης. Ἡ Ὑψηλότης σας ὄς ἡσχάσει! Τὰ φρούτα αὐτὰ τὰ φέρνω μόνος μου καὶ κανένας ἄλλος δὲν τ' ἀγγίζει ἐκτὸς ἀπὸ μένα...

— Καλὰ, καλὰ, Ζαχάρ!... Σοῦ μίλησα γιὰ τὸ ζήτημα αὐτό, γιὰτὶ ξέρω πὸς ὑπάρχουν ἐδῶ μέσα ἄνθρωποι πὸς δὲν μ' ἀγαποῦν καθόλου. Καταλαβαίνεις;

— Βέβαια, μὰ μπορεῖτε νὰ εἶστε ἡσυχος, ἡψηλότετε... — Ναι! Ναι! Τώρα εἶμαι ἡσυχος.

Καὶ ὁ Ίβάν, λέγοντας τὰ λόγια αὐτά, πῆρε τὸ πὸ ὄμορφο φρούτο τῆς κομπόστας καὶ τὸ ἔβαλε μπροστὰ του μέσα σ' ἕνα ἀσπιμένο πατάτο. Ὁ Ζαχάρ ὑποκλίθηκε καὶ βγήκε ἔξω.

Ἀμέσως τότε ὁ πρίγκιψ ἔφραγε τὸ ἀχλάδι σ' ἕνα συρτάρι καὶ Ξανακάθισε στὴ θέσι του.

Σκέφτηκε ἐπὶ πολλὴν ὥρα ἀκόμα κ' ἡ σκέψεις του ἦσαν πὸς σκοτεινὲς ἀπὸ ποτὲ. Εἶχε δεῖ τὸ Ζαχάρ νὰ χλωμιάξῃ, διὰν τοῦ μίλησε γιὰ τὰ φρούτα.

(Ἀκολουθεῖ)

XX ΟΠΟΥ Ο ΕΦΙΑΛΤΗΣ ΚΑΘΟΡΙΖΕΤΑΙ

Ὅλη τὴν ἐπομένη μέρα, ὁ Ίβάν τὴν πέρασε περμιόνοντας τὴν ἀφιξί τοῦ Γκράτ. Ἦξερε ἀπὸ τὸ Ζαχάρ, ὅτι ὁ ἀρχηγὸς τῆς Ὁκράνας θὰ ἔρχοταν σὸ παλάτι, γιὰτὶ τὸν εἶχε ζητήσει ὁ Τσάρος.

Πράγματι, ὁ Γκράτ ἔφραγε κατὰ τὶς ἔξη τὸ ἀπόγευμα κ' ἔφραγε δεκτὸς ἀπ' τὸν αυτοκράτορα σὲ ἀκρόασι, ἡ ὁποία παρατάθηκε ἐπὶ πολλὴ ὥρα.

Ὁταν ὁ ἀρχηγὸς τῆς Ὁκράνας βγήκε ἀπὸ τὸ γραφεῖο τοῦ αὐτο-